

De geboorte van GIDS

Dhaka, 21 januari 2010

'Uncle!' roept ze, en ze kijkt me lachend aan. Samen met mijn vrouw Wendel loop ik door de smalle straat, waar Himlota woont, op weg naar haar school. De roep ontroert me, haar blik nog meer. Met een broertje op de arm kijkt ze me blij aan, gezamenlijk lopen we verder op. In een wonderlijk mengelmoes van Bengaals en Engels probeert ze me dingen te duiden. Ik heb geen idee waarover ze het heeft, kan mijn gedachten er ook niet bijhouden. Ik ben blijven haken bij haar uitroep, bij de blijde blik in haar ogen toen ze mij zag. Wat geef ik haar, wat betekenen ik voor dit meisje op blote voeten?

De vorige keer toen we hier waren, had ze trots ons haar huis laten zien, een doorsnee hut van bamboe en golfplaten. Haar vader was er niet, die reed ergens in Dhaka rond op een riksja en probeerde zo wat geld te verdienen. Over haar moeder had ik haar niet horen praten. Verwachtingsvol had ze ons aangekeken, alsof ze zich afvroeg wat we ervan vonden. Het huis was zoals zoveel andere huizen: twaalf vierkante meter groot, een bed en wat potten en pannen. Ze had thee voor ons gezet en rende ondertussen naar een winkel voor wat koekjes. Ze had niets, en deelde daarvan uit.

Terwijl ze ratelend naast me loopt, vraag ik mij af of ze beseft wat ze voor mij betekent. Himlota heeft mij geraakt, en niet omdat ze arm is. Nooit eerder werd het me zo duidelijk dat armoede misschien helemaal niets te maken heeft met bezit. Himlota is arm, *zo arm als een kerkrat* zouden we in Nederland zeggen. En tegelijk is ze vol leven en vol hoop. Nog twee hoeken om en samen staan we voor de school.

De schooldeur is open, het warme lokaaltje is leeg. Het verschil met vier weken geleden is groot. Toen, eind december, zaten hier zeker dertig meisjes op de grond. Toen leefde de school nog, en leerden de meisjes lezen, schrijven, haken en borduren. En net als iedere andere zondag vertelde uncle James hen ook die dag een verhaal over Jezus, waarna ze samen dansten en prachtige liedjes zongen. Dertig meisjes werkten hier aan hun toekomst. Elke

dag waren zij bezig hun toekomstmogelijkheden te verbeteren.

Ik kijk het klaslokaal weer in. Het luik voor het raam klappert, een rat glipt door een kier naar buiten. De deur staat open, maar de school is dicht. Als de meisjes geluk hebben, zijn ze thuis of spelen ze op straat. De minder gelukkigen zijn alweer aan het werk als stratenvveegster of vuilnissorteerster. Op deze manier brengen ze nog wat geld op. Uncle James vertelde me vorige week dat de school per 1 januari jl was gesloten. De stekker was eruit getrokken, westerse donateurs kwamen hun toezeggingen niet na.

Himlota vraagt niets, maar haar ogen zijn vol hoop. Mijn ogen zoeken die van Wendel. Een moment van bevestiging, tegelijk knikken we. Ik ga door mijn knieën, kijk in de bruine kijkers van Himlota en zie haar hart. Ik slik, is zij zich wel bewust wat ze voor mij betekent? Bezit krijgt door Himlota voor mij een andere invulling. Ook laat zij mij voelen wat hoop is. Ik kuch en slik nog wat weg. Als ze me lachend aankijkt, zeg ik: '*Over een paar weken, Himlota, dan gaat de school weer open.*'

Drachten, 7 mei 2010

'*Hier mag je tekenen.*' De notaris wijst met zijn vinger naar een vakje onder aan de bladzijde. Een snelle krabbel, en *stichting GIDS Bangladesh* is formeel opgericht. Sloten we de meisjes in januari in ons hart, zojuist werd onze schooladoptie een juridisch feit. Samen met twee vrienden hebben we nagedacht over hoe het schoolproject vorm kunnen geven. Als twee gezinnen hebben we *ja* gezegd tegen dertig meisjes en speciaal voor hen de *Stichting GIDS Bangladesh* opgericht. Dertig meisjes in een sloppenwijk krijgen hiermee de mogelijkheid hun toekomstmogelijkheden te verbeteren. En vanaf vandaag kan iedere Nederlander die hen een warm hart toe draagt donateur van de schooladoptie worden.

Dankbaar rijd ik terug naar Haren, in gedachten bij de school, de meisjes en bij James Roy. Samen met zijn vrouw Shila is hij als pastor de drijvende kracht achter de scholen. Ruim vijf jaren geleden heeft hij zijn hart gegeven aan meisjes in de sloppenwijken. Nu de stichting is opgericht wordt het tijd voor andere dingen. We gaan een website bouwen en moeten gaan nadenken over andere vormen van publiciteit. Aandacht is nodig, en niet alleen voor financiële ondersteuning. Natuurlijk is het heerlijk als anderen mee helpen. En we weten dat het nog fijner is dat James en de meisjes in gebed bij God worden gebracht. Met open ogen dank ik Hem, voor Himlota en voor haar klasgenoten. En ik bid voor James en voor een warm welkom voor deze nieuw geboren stichting.

ASR